

Kázání v kostele Všech svatých na Pražském Hradě

o slavnosti Všech svatých

Mons. Petr Piřha

1. listopadu L. P. 2018

Liturgické texty:

1. čtení – Zj 7,2-4.9-14;

Žl 24(23);

2. čtení – 1 Jan 3,1-3;

Evangelium – Mt 5,1-12a.

Otče arcibiskupe, spolubratři ve službě Boží, sestry a bratři, milí poutníci.

Tímto oslovením, jímž vás ještě jednou srdečně vítám v této královské kapli, se dopouštím řady pleonasmů. Jen si to přeberte. Otec Dominik je bez dalšího jedním ze spolubratřích ve službě Boží, byť v této diecézi tím nejvýznamnějším. Sestrami a bratry jsme vůbec všichni a nedá se říct, že by laici nesloužili Bohu. Nejvíce to však je vidět na posledním oslovení. Což nejsme všichni poutníky? Znavenými, často žíznivými, nejistými, občas zbloudilými a určitě zvažujícími na křižovatkách? Jako takové vás vítám, abyste si zde odpočinuli v tichu a ochraně Boží, nasýtli se z Božího stolu a sdíleli kalich spásy.

V Evangeliu dnes čteme osmero blahoslavenství. Budu se zabývat dvěma z nich:

Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Boží synové

a

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

Výklad k tomu nalezneme v 1. listu sv. Jana, v části, kterou jsme právě přečetli. Říká, že už teď jsme Božími dětmi, nevíme ovšem, jakými budeme, ale víme, že mu budeme podobni a uvidíme ho tedy takového, jaký je. Aby k tomu mohlo dojít, tj. aby se naplnila tato naděje vidět Boha ve slávě jeho dobroty, je třeba uchovávat se čistým. K tomu nedostačí stát 6x denně pod sprchou a patlat se vonnými mastmi. Je třeba otevřít srdce a nechat Krista vejít. Otevřít doširoka a ne jen na půl řetězu a skulinou se ptát, co jako chce a hlavně, co dobrého přináší. Dětem bych to snad vysvětlil tak, že škvíra musí být aspoň tak velká, aby tudy prošla krabice se svatebním dortem.

Nejzávažnější, co na daném úryvku vidím ale je sdělení, že svět nás nezná, protože nezná Boha, kterému se alespoň trochu podobáme a všemi silami o to usilujeme. Co vlastně znamená to slovo *nezná*? Může jít o prostou neznalost

a nepochopení. Ale proč jsou tak rozčilení? Inu proto, že je svým chováním zneklidňujeme. Překážíme jim ve stanovování nesprávných hodnot a norem jednání. Nastavujeme jim nezkreslující zrcadla a jsme jim tím vším tak protivnými, že se z nás stanou protivníci. S takovými se pak musí náležitě zatočit. Zvažujeme, proč a jakým právem nám říkají, že jsme tak odporní, rebelujeme, odporujeme... Nejspíš proto, že si myslíme a občas i říkáme, že moci a svého majetku dosáhli podvodně a veskrze nečestně. Oni naopak praví: „My s tím potíže nemáme, a že vy jste méně chytrí a méně obratní, či průrazní, protože se zaplétáte do pavučin soucitu, to je váš problém. Vždyť, co byste si počali, kdybyste neměli nás úspěšné a bohaté? Kdo by vám občas něco dal?“

Pozoru a zamyšlení hodné u sv. Jana je, že říká, že neznají nás, protože nepoznali Boha. Pochopení této apoštolovy myšlenky vzešlé ze zkušenosti leží ve významu slova *znát* a jeho negativního protějšku *neznat*. Rozdíl je skvěle vidět na dvojici výroků *znát se k někomu* a *neznat se k někomu*. Jde tu o solidaritní vs. distantní odmítavý postoj. Je tu však ještě něco jiného. Latinský text užívá sloveso *novit* s negací. To není jediný možný ekvivalent. Dá se říci *ignorant*. V češtině by se objevila jiná, po mém soudu důležitá faceta významu. Zajisté přejímka substantiva *ignorance* znamená *neznalost*. Slovesná přejímka *ignorovat* znamená něco *pohrdavě přehlížet*, i když to znám. Tj. *odmítat to*. A právě tento postoj pozorujeme u představitelů „tohoto“ světa.

Tím jsem se klopotně a pro Vás nezábavně dostal k tomu, že námi naši nadřazení a mocichtiví nepřátelé pohrdají proto, že na rozdíl od nich Boha přijímáme, ctíme a Krista zmrtvýchvstalého hlásáme ani ne tak slovy jako svým jednáním. K tomu ovšem potřebujeme sílu, kterou čerpáme v modlitbě.

Ani v nejmenším nechci někomu říkat ani radit, jak se má modlit. Vím ale, že se máme dělit. Podělím se tedy s vámi o modlitbu za pevný základ, prosbu o fundamentální tři Božské ctnosti, kterou teď ve stáří otevírám své dny:

Bože, náš nebeský Otče,

prosím Tě o víru, naději a lásku.

Prosím Tě, abych si živě uvědomoval,
že jsi neustále s námi a že nás spojuješ.

Prosím Tě, abych podle toho jednal i mluvil a žil v Pravdě.

Prosím, abych byl dostatečně tichý, abych slyšel Tvůj hlas
a dostatečně pokorný, abych ho poslechl.

Prosím, abych se naučil žít v Tvé přítomnosti,
unesl váhu Tvé lásky a zář Tvé tváře

Prosím Tě, abych se pevně opřel

o neproměnný řád, který jsi stanovil,
věřil v Tvá zaslíbení
a trpělivě čekal na jejich naplnění.
Prosím Tě, abys přijal mou vděčnost,
že jsi mne povolal k bytí
a dal mi důvěru, že naplním úkol,
který jsi mi svěřil.
Dej, ať ho dobře poznávám a poctivě plním.
Dopřej mi, abych Tě nezklamal,
protože i to je Tvůj dar.

Prosím Tě o lásku,
neboť je to život sám,
jediný jeho důvod a smysl, veškerá jeho krása a barvitost.
Dovol mi, abych splynul s tím proudem,
který od Tebe vychází a k Tobě se vrací,
ale neztratil svou identitu a zůstal sám sebou.
Dovol mi, abych života dosyta užíval s takovou vděčností,
že se stane slavností ke Tvé slávě
a neodpírej mi vanutí Tvého svatého Ducha.

Prosím Tě, Bože, nauč mě milovat,
být ochotný pomáhat, nepřehlédnout potřebného
a být připraven přinášet oběti.
Dej, ať nechovám zášť ani hněv
a jsem ochoten ke smíru,
odpouštěl rychle, cele, trvale a opětovně.
Ať každému přeji víc
dobra, majetku, uznání a štěstí,
než mám já sám.
Nauč mě lidem více naslouchat a rozumět,
brát vážně jejich pohled a odlišné názory.
Dej mi trpělivost a moudrost
říkat lidem „ne“ tak,
aby za to poděkovali.
Doved' mne k tomu, že nikoho neodsoudím,
protože o něm nevím dost
a sám potřebuji Tvou milost,
neboť jsem chybný.
Vlož, prosím, do mého srdce mír,
abych byl jeho nositelem, zvěstovatelem a spolutvůrcem.
Amen.